

Predikatie van ds. Voorthuysen, gehouden te Geldermalsen op 26 September 1962

De dienst werd begonnen met het zingen van Psalm 89:8 (oude rijm).

Mijne vrienden,

Vele malen vinden we in Gods Woord beschreven, dat de Heere de deugd van Zijn gerechtigheid zeer bemint: o.a. in Psalm 89 - Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons; en ergens anders: Ik, de Heere, heb het recht lief en: de Heere, Die het recht op 't hoogst bemint en vele andere, zo ook in deze 97e Psalm, waarin we dus beluisteren: Het recht Gods.

Dat werkt: 1e verschrikking buiten Christus
 2e uitdrijving tot Christus
 3e verheuging in Christus
 4e vrede door Christus
 5e heiligheid uit Christus

Zingen Psalm 97:2 en 5

De naam van de dichter van deze psalm is ons onbekend.

Maar wat geeft dat, mensen, of hij nu jong of oud, rijk of arm, gehuwd of ongehuwd geweest is, dat doet er toch niets aan af of toe, dat blijft allemaal hier, dat zijn geen wezenlijke zaken als 't er op aan komt.

Wat we van hem weten moeten, dat weten we. Ten eerste dat het een kind van God geweest is en dat hij alzo een nieuwe naam had ontvangen, die niemand kent dan die hem ontvangt.

Ten tweede dat het een profeet geweest is, althans dat de Heere hem als zodanig heeft willen gebruiken door het laten opschrijven van deze psalm, die hij onder de onfeilbare leiding des Heiligen Geestes tot in der eeuwigheid in het Woord van God heeft mogen zetten, want Uw Woord - dus ook deze psalm - bestaat tot in der eeuwigheid.

Nu, dan weten we genoeg van hem.

En wat gaat die dichter zeggen (vs. 1): De Heere regeert, de aarde verheuge zich, dat vele eilanden zich verblijden.

De Heere regeert; dat is verschrikkelijk voor een mens buiten Christus, want dan regeert de Heere als een vertoornd Rechter. Maar het is de grootste troost voor Gods volk, want dan regeert de Heere alle dingen zo, dat ze moeten medewerken ten goede. Dus wat voor de één het ergste is, is voor de ander het gelukkigst.

De aarde verheuge zich, nl. de kinderen Gods op die aarde. Die worden opgewekt zich daarover te verheugen, dat ondanks alles, toch de Heere regeert.

Niet de zonde regeert, niet de duivel regeert, zelfs niet het eigen-ik regeert, maar de Heere regeert

Dat vele eilanden zich verblijden. Een eiland is een stuk land, geheel omspoeld door water. Alzo is Gods volk een eiland, hoe klein ook, maar toch land, met grond dus hoor, met vastigheid, geheel omspoeld door een zee van goddeloosheid, van wereld, zonde en eigen vlees.

En die eilanden, niet alle dus, maar vele, die worden opgewekt om zich te verblijden over het feit dat, ondanks die zeeën van zonde, toch de Heere regeert, Die alleen.

Daarom gaat de dichter in het vervolg van deze psalm ons de weg verklaren, hoe een mens, over wie de Heere als een vertoornd rechter regeert, een kind Gods wordt, over wie Hij alles ten goede regeert.

En dat gaat hij doen onder beschrijving van de tekenen in het rijk der natuur. Dan lees ik in vers 2: Rondom Hem zijn wolken en donkerheid, gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Zijns troons.

Rondom Hem zijn wolken. Van 's mensen kant wolken van zonde, wolken van onkennis. Niets is er meer overgebleven van dat heerlijke beeld Gods, dat ten eerste bestond in kennis.

Wolken van onkennis, allemaal onkennis, daar komt hij achter, niet alleen in de beschouwing, maar hier van binnen. Want die Geest, komende, gaat die wereld hier van binnen overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel.

Eerst van zonde, wolken van zonde. Mens, wat je nooit geweten hebt, kom je dan aan de weet: je eten zonde, je slapen, je bidden, je danken, je lezen, je zingen, je werken, alles zonde, wolken van zonde en onkennis, geen Godskennis en geen zelfkennis.

En van Gods kant: wolken zijn rondom Hem; wolken van toorn gaan er uit Zijn neus, allemaal voor die zondaar. Als dat waar gaat worden, dan verliest zo iemand in zekere zin z'n man, vrouw, kind, geld, goed, want alles is zonde en dan daarbij: gerechtigheid en gericht zijn de onwankelbare vastigheden Zijns troons.

In der eeuwigheid zal God niets van Zijn recht afstaan; veel liever straft Hij de zonde met de dood in Zijn eigen Zoon, dan 't minste van Zijn recht af te staan. Alles gerechtigheid. De minste zonde heeft de eeuwige dood verdiend en alles is zonde. Daar wordt hij niet alleen zondaar, maar zonde voor God; en dat in het licht van die onkreukbare gerechtigheid.

Mensen, wat moet er dan toch anders overblijven, dan een welverdiend oordeel.

Maar er is meer. Vers 3: Een vuur gaat voor Zijn aangezicht henen en het steekt Zijn wederpartijen rondom aan brand.

Een vuur, want Zijn ogen zijn vuurvlammen en Zijn troon is vuurvonken der gerechtigheid; en dat vuur steekt die zondaar rondom in brand. Rondom.

Als er in dit gebouw vanavond in de ene hoek brand uitbreekt, dan heb je nog grote kans, dat je er door een andere deur uitkomt, maar als het **rondom** in brand vliegt, dan kun je nergens meer heen vluchten.

Zijn wederpartijen. Nou, dat leren ze wel, dat ze wederpartijders zijn. Maar gelukkig dat ze **rondom** in brand gestoken worden. 'k Wou vluchten, maar kon nergens heen, terwijl de dood voor ogen scheen.

Hoevelen zijn slechts gedeeltelijk in brand gestoken en zijn nog net gevlucht, de één in z'n omzetting, de andere vluchtte in z'n tranen, de derde in z'n gebeden, de volgende in z'n overtuiging - allemaal gevlucht in dingen, die het toch niet zijn. Die in z'n bekering, die in z'n zgn. levendmaking. Maar nooit rondom in brand gestoken en gestaan, wel gevlucht, maar nooit verlost.

Er is nog meer. Vers 4 - Zijn bliksemen verlichten de wereld; het aardrijk ziet ze en het beeft.

Een bliksem zet in een pikdonkere nacht alles in een ogenblik in het volle licht. Alzo hier:

Zijn bliksemen staat er; **Zijn**. In deze ontzagelijke nacht van zonde, onkennis, schuld, schande, Godsgemis, toorn, vloek en scheiding wordt het nog ondragelijker door Gods bliksemen, die alles in een ogenblik in Gods licht plaatst, zodat zonde zonde tegen God en schuld schuld wordt en er niets anders overblijft dan verdoemd te worden.

De ene bliksem volgt op de andere en ieder ogenblik kan het afgedaan zijn.

Hier heb je zo'n bliksem: God is een verterend vuur; nog een bliksem: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet om dat te doen. Nog een bliksem: De ziel, die zondigt, zal sterven.

Lezen ze in die tijd in Gods Woord, dan lezen ze niets anders dan vloekspraken, zodat het aardrijk begint te beven.

Wil je een voorbeeld van zo één? De tollenaar in de tempel. Dat was een kleintje, een echt kleintje. De echte kleintjes kun je slaan, zonder dat ze kwaad worden. De kleintjes van tegenwoordig, daar moet je extra voorzichtig mee zijn, die moet je helemaal in de suiker bekeren en als je die een klap geeft, dan worden ze spinnijdig; dat komt omdat ze een kleintje geworden zijn met hun verandering, hun omzetting en hun tranen.

Maar de echte kleintjes die slaan, met de tollenaar zichzelf. Al sla je zo iemand in de verdoemenis, dan ben je nog maar tweede, want dat hebben ze zelf al lang gedaan. Die tollenaar durfde niet eens meer op te kijken, allemaal zonde, wolken van zonde.

Wat staat er dan? Vers 5: De bergen smelten als was voor het aanschijn des HEEREN der ganse aarde.

De bergen van hoogmoed, zonde-lusten, godsdienst, vijandschap en zelfbedoeling. Heb je ooit een berg zien smelten? Een berg kan ook beven vanwege de aardbevingen, zodat hij zelfs huppelt.

Maar een bevende berg en een verzette berg is nog een berg. Maar hier smelten de bergen. Het onmogelijke gebeurt. Een berg wordt was. Die ontzettende bergen van hoogmoed, van lusten, van godsdienst, ze moeten er afgebracht worden, zodat er niets meer van overblijft, want als was gesmolten wordt, vloeit het weg en er blijft niets van over. Voor het aanschijn des HEEREN, dat is een drie-enig God.

Als Die er aan te pas komt, God de Vader, maar als Rechter, in Christus (zonder dat ze het weten) door de werking des Heiligen Geestes, dan smelten al die hoge bergen als was.

En dan, na al deze vreselijke dingen, die zijn uitwerking op die aarde hebben, volgt er in vers 6: de hemelen verkondigen Zijne gerechtigheid, en alle volken zien Zijne eer.

Verkondigen wil zoveel zeggen als bazuinen, ontsluiten, openbaren. Geheel onverwacht, in deze vreselijke nacht, waarin ze niet anders verwachten dan de laatste bliksem: Gaat weg van Mij; daar wordt bij God vandaan iets ontsloten en geopenbaard. Zijne gerechtigheid. Dat is Borggerechtigheid, Bloedgerechtigheid.

Daar wordt het middel aangewezen, waardoor het nog mogelijk is dat zelfs de snode, zelfs zij nog verzoend zouden kunnen worden. Verzoening op grond van rechtvaardigheid. Daar zien alle volken, nl. degenen die aldus bearbeid worden uit alle volken, Zijne eer. Namelijk die eer, waardoor die goddeloze hoer Rachab als een reine maagd zonder vlek of rimpel voor God zal verschijnen; dat middel, die gerechtigheid, waardoor met behoud van Zijn eer zelfs dat helmonster Manasse nog met God verzoend is geworden.

En wat volgt er dan? **Verheugd** moeten zijn allen die dit heil aanschouwd hebben? Nee! Vers 7: **Beschaamd** moeten wezen allen, die de beelden dienen, die zich op afgoden beroemen; buigt u neder voor Hem, al gij goden.

Wat gelukkig als dat gezicht niet te lang duurt. Als daar maar gauw wat anders voor in de

plaats komt. Een beeld, wat is dat? Dat is een afbeelding van iets, maar het is de zaak zelf niet. O, wat valt dat tegen. Door de heerlijkheid van die eer en de dierbaarheid van dat middel, hebben ze een ogenblikje gedacht dat ze er waren, heel zachtjes gezegd: lieve, zoete Lam, Immanuël.

Maar die ontsluiting, hoe kostelijk ook, is Christus zelve niet. Het was maar een heenwijzing, een afbeelding.

Dan zeggen ze tegenwoordig: geen leed zal dat uit m'n geheugen wissen.

Maar wat gelukkig als ze mogen leren, dat ze uiteindelijk met dat alles nog maar beeldendienaars zijn en afgoderij bedrijven, door een beeld te dienen, dat wel op Christus wijst, maar Christus niet **is**. Wat gelukkig als er maar 3 hele grote wonden open mogen blijven. God werkt op wonden aan.

Ten eerste die grote wond: ONVERLOST.

Och zieltje, een ogenblikje gedacht en gemeend dat je verlost was, omdat je je zondepak niet voelde, maar nou blijkt je maar een beeld gediend te hebben.

Je hebt wel veel dierbaarheid gezien, maar nergens staat er dat Sion door gezicht en door zien verlost wordt, maar door gericht en door recht. En dat is toch nooit gebeurd? Wees eens eerlijk, daar weet je toch niets van? Dus dan ben je onverlost. De tweede wond is: ONVERZOEND.

Dat is toch ook niet gebeurd? Verzoening alleen door voldoening.

En nu heb je het middel wel gezien, waardoor, met behoud van Gods eer je nog verzoend zou kunnen worden, maar daarmee is het nog niet gebeurd. De verzoening ligt alleen in Christus en die mis je nog, zodat de derde wond is: ONVERENIGD.

Met alles wat er gebeurd is, wat je gehoord en gezien hebt, ben je precies onverenigd gebleven, ben je nog maar een beeldendenaar, een mens zonder God, zonder Christus, zonder Borg, een mens voor eigen rekening.

Wat gelukkig als die 3 wonden maar goed open mogen blijven.

Totdat het werkelijk eens volkomen onhoudbaar wordt, en je eens echt met alles en met je zelf aan het eind komt. Dan is er plaats voor wat anders en voor een Ander.

Dan vers 8. Sion heeft gehoord en het heeft zich verblijd en de dochteren van Juda hebben zich verheugd vanwege Uwe oordelen, o Heere.

Sion, dat is de berg van Gods welbehagen. Die heeft dit alles gehoord en zich verblijd. Dan ben je wel een gesprenkelde vogel en dan krijg je wel alles tegen, maar dat geeft niets.

De meesten, die dit horen, worden kwaad, maar Sion verblijdt zich omdat het waar is, omdat het Goddelijk is.

Juda betekent: God zij geloofd. Alleen die Juda's dochteren verheugen zich vanwege deze oordelen. Die gaan liever verloren, dan dat ze buiten Christus zalig worden; als God maar aan Zijn eer komt. Het is wel een uitzondering en een voorrecht als je dit nog krijgt te horen. Alleen de oprechte van gemoed die merkt dit op en keurt het goed.

Ik weet wel dat ik vanavond latijn spreek voor de meesten!

Liever naar recht verdoemd, dan buiten recht verzoend. Zo verblijd en verheugd vanwege Uwe oordelen, o Heere. Dat is de rechte verheuging in Christus. Dat is vrolijkheid en licht, aan Gods kant te vallen.

En waar ze er daar volkomen aan hun kant buiten vallen, daar worden ze naar recht afgesneden en op grond van recht overgeplant en ingeënt. O zoete, lieve aanbiddelijke

recht. Verlost door recht, gekocht en betaald, naar lichaam en ziel Christus' eigendom. Mensen, je voelt wel, dat kan ik je niet vertellen, dat moet beleefd worden **Verzoend** door rechtsoverdoening, **verlost** door recht, **verenigd** op rechtsoonden.

Daar zingen ze vers 9: Gij, Heere zijt de Allerhoogste over de gehele aarde, Gij zijt zeer hoog verheven boven alle goden.

Daar wordt die Koning van Israëls God gegeven - niet genomen!

Dat hebben ze beleefd. De Allerhoogste over de gehele aarde, over hun aarde; waar ze Hem niet meer zochten, daar hebben ze Hem gekregen en toen ze niet meer naar Hem vraagden, toen heeft Hij gezegd: ziet hier ben Ik, ziet hier ben Ik.

De Allerhoogste Die sprak en 't was er. Bergen versmolten. Bergen van bekering en bevinding. Onwederstandelijk. Hoog verheven boven alle goden. Op 't kantje af geen afgodendienaar gebleven. Daar waren de wonden te groot voor. Niet gestikt in een gezicht. Geen visioen en rare dingen, hoor, maar nuchter en zakelijk blijven.

Vers 10: Gij liefhebbers des HEEREN, haat het kwade; Hij bewaart de zielen Zijner gunstgenoten, Hij redt ze uit der goddelozen hand.

Zij hebben Hem lief, omdat Hij hun eerst heeft liefgehad. De liefde des Vaders in de verkiezing, de liefde des Zoons in de verwerving, de liefde des Heiligen Geestes in de toepassing.

En vanuit die wederliefde kan het niet anders of ze gaan het kwade haten, al het kwade. Het kwaad van een te vroege bekering, het kwaad van een verlossing buiten recht.

Hij bewaart hun zielen; dat hoeven ze zelf ook al niet te doen. Alles Hij. Hij redt ze uit der goddelozen hand. Die goddeloze hand van binnen, dagelijks verlost worden. Vreselijk hoogmoedig, maar pas op dat je nederig bent; vreselijk roekeloos, maar denk er om dat je voorzichtig bent, ik bedoel het in ontdekkende gang.

Vers 11. Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, en vrolijkheid voor de oprechten van hart.

Het licht, dat is vrede, vreugde, blijdschap volgens de Kanttekening. En dat is gezaaid voor de rechtvaardige. Gezaaid. Kanttekening, help alstublieft even: "Het gaat met de troost, die de vromen bereid is, gelijk met 't zaad, dat in de aarde geworpen wordt, 't welk zo straks niet opgaat, maar het blijft dikwijls lang in de aarde liggen eer het voortkomt, doch het brengt daarna schone vruchten voort. De rechte vreugde en vrucht van Gods kinderen is voor hen in de hemel bereid, maar nu verborgen."

Wat ben ik blij dat dat er staat; gezaaid, dat is dus verborgen, in de aarde, maar toch is het er, dwars door alles heen en ondanks alles, heel diep verborgen, nou dat is waar.

Zingen: Psalm 97:6

Vers 12. Gij rechtvaardigen, verblijdt u in den Heere en spreekt lof ter gedachtenis Zijner heiligheid.

Verblijdt u in den Heere; niet in je bekering, niet in je verlossing, niet in je rechtvaardigmaking, niet in Gods volk, daar mag je je **over** verblijden; er zijn vele dingen waar de Kerk zich **over** mag verblijden, maar verblijden in, dat mag alleen in den HEERE, God in Christus door de Heilige Geest.

En spreekt lof ter gedachtenis Zijner heiligheid, niet in de eerste plaats Zijner liefde, genade, barmhartigheid, maar heiligheid, omdat geen der andere deugden bewezen kunnen worden zonder verheerlijking van Zijn heiligheid en gerechtigheid. En die zijn door

Christus verheerlijkt.

Vrienden, we gaan eindigen en afscheid nemen, waarschijnlijk voor altijd.

Bedoelt u dat ik niet meer kom? Dat zeg ik niet, maar het zou toch geen wonder wezen als je morgen hoorde, dat ds. Voorthuysen er niet meer was? Gods Woord leert mij, dat er tussen mij en de dood slechts ene schrede is, dus dat geldt voor jullie ook.

Ik heb eens gehoord van een lieve leraar, die zeven kinderen had. Op een avond ging hij naar boven en luisterde bij allemaal. Toen ging hij terug en zei tegen zijn vrouw: "Vrouw, ze leven nog, 1 minuutje geleden leefden ze alle 7 nog."

Wat bedoel je, man, ze zijn toch niet ziek? Nee vrouw, maar het zou toch geen wonder zijn als ze alle 7 dood waren, maar ze leven nog.

Kijk, voor die man was het geen wonder als hij stierf. Zal ik je eens wat zeggen? Hoe dichterbij de dood, hoe dichterbij God, en hoe verder van de dood, hoe verder van God. Ik heb er helaas ontzaggelijk weinig van, maar als je er iets van hebt, dan kom je er achter, dat je er eigenlijk nog niets van hebt, ik wou dat ik er meer van had.

Kinderen, je bent erg laat. Wat denk je, zou je nog bekeerd kunnen worden?

Doe je dat zo, schouderophalen, doe je dat zo? Dat hebben er duizenden voor jullie ook gedaan, afwachten maar, die nou liggen te tongkauwen van pijn.

Ik weet zeker, als je een ogenblikje die kinderen kon horen, die dat ook zo gedaan hebben, dat je ondanks je jeugdige leeftijd hier wit van grijsheid uitging.

Niet doen, kinderen, doe als Samuël, vraag en smeeke den Heere om bekering.

Mannen, vrouwen. Waag het niet met een omzetting of een tekst of een vers hoor, doe dat nou niet. Het gaat niet zo flauwhartig hoor, er moet vuur, donder en bliksem aan te pas komen. Er moet gerechtigheid in verklaard liggen. Van het begin af aan moet er zijn een verteerd worden door recht en een hijgen naar recht.

Vraag om een zaligmakende bekering. Laat je nog verzoenen.

Ten laatste gij allen, wij bidden u van Christuswege, alsof God door ons bade, laat u met God verzoenen.

En ten allerlaatste, eindigen we met de afscheidspredikatie van Johannes de Doper, met het laatste wat we van zijn openbare bediening weten:

Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven, maar die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.

Wat getrouw hè? Die de Zoon heeft en minder niet. Mens, je bent Gods Beeld verloren. En straks zal God toch dat Beeld teruggeisen. Hoe wil je het dan maken, als je die enige en grote Beelddrager niet hebt, Die je dat Beeld weer terugschenkt?

Die de Zoon heeft, die heeft het eeuwige leven, die alleen. Amen

Psalm 42:1